

... znanstvene sugestije nas, dakle, vode korak bliže usvajanju ideje o tijelu kao energetskom sustavu, a ne kao zbroju tvari. Rad tijela vode skriveni kvantni procesi, a materija je tek njihov prekrivač, vidljivi glasnik nevidljivih zbivanja. Veliki doprinos brizi za zdravlje doprinosi uvid da ono počiva na energetskom stanju tijela koje uvjetuje i njegove fizičke manifestacije. Slobodni putevi životne energije, kako god je nazivali, preduvjet su slobodne i zdrave komunikacije među stanicama. Treba imati u vidu da je čovjek na raskrižju razmjene mnogih energija, u, i oko njega, da smo utopljeni u valove koji prenose razne informacije. Vibrirajući svemir je naša realnost. Za koje ćemo se vibracije "uhvatiti", na nama je da izaberemo. Mislima, emocijama, djelima, odašiljemo u eter vlastiti frekvencijski niz, valove određene energije

.... U kontekstu stremljenja ka zdravlju i sveopćem napretku, potrebno je usmjeriti se ka stjecanju prohodnosti i prijemčivosti za primanje ove životne energije utkane u sve što postoji, podesiti svoj □□ duh da bismo, simbolično rečeno, čuli melodiju koja vibrira u svakom djeliću svemira. Isto tako, isijavajuće pozitivne vibracije, energiju Dobra, nema sumnje da ćemo doprinijeti da ovaj svijet bude ljepše i bolje mjesto za život svih bića u njemu. Na valovima Ljubavi i Dobra se harmonizira svjetlost u nama, radja se zdravlje svih razina

Piše: Sladjana Marjanović, apsolvent filozofije

Duga je povijest mišljenja, uklopljenog uglavnom u različite filozofske, religijske, teozofske, mistične koncepte, koje na čovjeka gleda kao na samo jednim dijelom tjelesno biće. Najčešće je riječ o afirmaciji duhovne dimenzije, nedostupne našim osjetilima i razumskom saznanju, na kojima pak počiva čitavo znanje znanosti. Inteligibilnom stvarnost, dobiva realnost tek u umnom lutalaštvu, koje razum ne može pratiti. Ipak, možda ne moramo transcendirati tjelesnost da bismo došli korak bliže našem duhu. Možda možemo pođemo od pretpostavke da je i sama naša tjelesnost višeslojna, da u sebi poput nekog višedimenzionalnog entiteta objedinjava grubu materiju sa onom finom, suptilnom materijom koja se u različitim tradicijama označava različitim pojmovima. U hinduističkoj tradiciji riječ je o Prani, u kineskoj o Či (ili Ki) energiji, a mnogi ezoterični koncepti s tendencijom da postanu egzoterični govore o eteričnoj materiji, vis vitalis...

Svakako je riječ o životnoj energiji koja prožima tijelo i izvor je njegove vitalnosti. Bez obzira da li se postavlja esencijalistički koncept ili ne, da li se smješta izvor te energije u neki centar, izvor bića kao što je duša, i izvan te perspektive s čisto naučnički pristupom promatrajući "puku" egzistenciju, otkrivala se ova životna energija kao prisutna . Izložićemo neka od tih razmatranja da bismo ukazali na njihovu srodnost, mogućnost da govore o istom na različite načine, zaintrigirani istom energijom čudesne prirode.

Nije nepoznato, dakle, da je i suvremena znanost na tragu percipiranja i, čak i mjerenja takve životne sile, čiji se trag jasno konstatira u bioenergetskom (biofotonskom) polju koje okružuje tijelo, odnosno govoreći jezikom ezoterika, auri. Kirijanove fotografije, a danas PIP kamera bilježe frekvencije ove energije nedostupne ljudskom oku. Ova životna energija ponekad se

opisuje "skalarnim valovima", a nalazimo i njene opise "torzijskim valovima" kod ruskog znanstvenika Nikolaja A. Kozirjeva (1908.-1983.). Ovi valovi, to jest "torziona polja", već samim nazivom upućuju na njihovu spiralnu prirodu. Riječ je o impulsima "vremenske energije" koja ne posjeduje ni elektromagnetska ni gravitacijska svojstva i kroz eter se prostire nadsvetlosnom brzinom. Da po sredi nije fantazija pretencioznog znanstvenika, potvrdili su brojni i nepobitni eksperimenti.

Na tragu Kozirjeva, suvremena istraživanja dr. Klaus Volkamer daju kvantitativne dokaze o postojanju suptilne materije, višedimenzionalnog entiteta, koji je u osnovi, kao pozadinska struktura elementarnih čestica. Riječ je o bioaktivnoj eterskoj materiji koja je prostorno neograničena, sveprožimajuća, isprepletena, ne-elektromagnetska i sposobna da prenese impulse superluminalnim brzinama. Dakle, sva gruba fizička materija počiva na svojim suptilnim temeljima. To zaista ima smisla ako uzmemo u obzir sve zagonetke u vezi savršenog i neobjašnjivog funkcioniranja zasigurno inteligentnog ljudskog tijela. Ova suptilna eterska tvari je naravno osjetilima nedostupna, ali posjeduje po saznanjima Volkamer složenu, visko-energetsku strukturu u prostoru i realnu masu, pa je moguće mjerenje njenog utjecaja.

Utvrđeno je da oko svih makroskopski mjerljivih tijela postoje ova suptilna životvorna polja, kao što je i kod čestica mikroskopskih dimenzija utvrđeno da posjeduju nevidljivu pozadinsku suptilnu energetsku strukturu. Tu strukturu čine elementarne čestice suptilne materije kao višedimenzionalni submikroskopski entiteti na razini etera. Suptilno energetsko polje je ono koje tijelu omogućuje život, u kome se čuvaju sve informacije i po čijoj "matrici" se razvija i raste supstancijalno tijelo.

Navedene studije samo su dio demistifikatorskog pothvata brojnih znanstvenika spremnih se uhvate u koštac sa razotkrivanjem i definiranjem suptilnih temelja stvarnosti. Zapravo cilj da razotkriju prirodu i totalitet materijalnog, odveo ih je ka njenim nevidljivim valnim izvorima prožetim kroz svaki njen obris. Njima možemo pridružiti i aktualna istraživanja na Teslinom tragu, o kojim je ovdje bilo riječi (<http://kpv.rs/?p=142>). Ona se nadovezuju na Teslina istraživanja koja su uključivala pojam luminoferoznog etera, kao i nehercijanskih valova, odnosno nehercijanske forme energije, forme znatno drugačije od nauči poznatih. Model KGE pojmu životne sile daje dostojanstveno mjesto na skali svih fenomena prostornovremenskog Jedinstva kao neke "hiperfinskih supstance", sačinjene od (superluminalnih) objekata predominantno valnog karaktera, čija gustoća ukazuje na njeno mjesto u dimenzijama naše duhovne stvarnosti.

{rokbox title=|Duhovni aspekt Realnosti Modela KGE|
}images/stories/znanost2/svjetlost-na-tragu-duha1.jpg{/rokbox} Slika 1. Duhovni aspekt Realnosti Modela KGE

Vjerojatno nije slučajnost što je baš pojam etera i eterske energije najčešće uključen u opis nevidljivog izvora svih energija, i najčešće bio upotrebljavan sa mističkim prizvukom. Ako imamo u vidu da etimologija riječi eter vodi ka grčim korijenima u kojima znači svjetlost, biće nam jasnije zašto ćemo se ovdje pozabaviti izlaganjem studije koja otkriva svjetlosnu bit čovjeka. Naime, da je tijelo utopljeno u okruženju svjetlošću utvrdio je dr. Fritz Albert Pop, njemački biofizičar, opisujući tu svjetlosnu energiju pojmom "biofotonskog polja". O njegovim čudesnim pronalascima obavještava nas nagrađivana novinarka i publicista Lin Mek-Tagart u jednom poglavlju svoje sada već poznate knjige "Polje". Popova studija govori u prilog naslućene višedimenzionalnosti ljudskog bića, kao i veze sa prethodno navedenim rezultatima

znanosti. Nauke, koja korača ka duhu.

Kao biofizičar na Sveučilištu u Marburgu, 1970-ih, Pop je ispitivao utjecaj elektromagnetskog zračenja na žive sustave. Pokušao je da jedno od najkancerogenijih spojeva, benzo (a) piren osvjetli sa ultraljubičastom (UV) svjetlom i otkrio da ono ima optička svojstva. Naime, ono je apsorbiralo svjetlost, a zatim je emitiralo na sasvim različitoj frekvenciji. Ponovio je eksperiment, ali s benzo (e) piren, koji je zbog male ali važne razlike u svom molekularnom sastavu, bio bezopasan za ljude. Ispostavilo se da je svjetlost prošla kroz supstancu nepromijenjena. Nastavio je da ispituje na taj način 37 drugih kemikalija i otkrio način za predviđanje jesu li supstance kancerogene ili ne. Jedinjenja koja su bila kancerogena su apsorbirala UV svjetlost da bi je emitirala s promijenjenom frekvencijom. Zanimljivo otkriće je bilo i to što su svi kancerogeni reagirali samo na svjetlost specifične valne duljine od 380 nanometara. Iznenadjenje je povećavalo i saznanje da metoda "foto-popravke" radi najefikasnije na toj istoj valnoj dužini, na kojoj kancerogena spojeva reagiraju i mijenjaju frekvenciju svjetla. Fenomen "foto-popravke" je otkriće došlo iz bioloških laboratorija, koji podrazumijeva da se šteta koja nastaje kada ćeliju izložimo UV zračenju, tako da 99 posto ćelije bude uništeno, uključujući i DNK, možemo u potpunosti popraviti samo u jednom danu tako što ćemo ćeliju osvjetliti istom valnom duljinom vrlo slabog intenziteta.

Pop nije zanemario uočenu vezu ovih frekvencija i zaključio da ako kancerogeni reagiraju samo na ove frekvencije to mora imati neke veze sa foto-popravkom. Odnosno, mora postojati neko "svjetlo", odnosno optički val (jer su ove frekvencije unutar optičkog spektra, ali van opsega vidljive svjetlosti), zaslužan za ovaj sustav popravaka, koji ne može funkcionirati kada kancerogeno spoj izazove rak, jer ono blokira upravo tu svjetlost i šifrira ga emitirajući druge frekvencije. Bilo je potrebno "samo", zaključio je Pop, da se ukloni ova blokada kako bi mogao odigrati proces fotopopravke. Takvo rješenje, značilo bi pronalazak lijeka za rak. Studije koje je napisao na tu temu, izazvale su puno pažnje.

Govoreći pred petnaestak stručnjaka u području raka, u njemačkom centru za istraživanje raka u Heidelbergu, Pop je naišao na pitanje: odakle dolazi i kako se ova slaba svjetlost od 380 nanometara proizvodi u tijelu? Sve bi bilo nesumnjivo da se ta svjetlost mogla prikazati. Ubzo je i to postalo moguće. Pop je prihvatio da bude mentor Bernardu Rutu za njegovu doktorsku disertaciju pod uvjetom da on, kao odličan eksperimentalni fizičar, izgradi opremu koja će pokazati da postoji takva svjetlost u tijelu. Pošto Ruth nije vjerovao u tu ideju, prionuo je na izradu opreme koja bi dokazala suprotno. U roku od dvije godine proizveo je osjetljivu mašinu koja sadrži fotomultiplikator kojim se precizno detektira svjetlost, foton po foton. Međutim, za čudo ili ne, Pop je bio u pravu. Živi sustavi su zaista proizvodili fotone, čiju emisiju je bilježio novi uređaj.

Najprije su izveli test sa sadnicama krastavca. Kada je fotomultiplikator prikupio fotone koji su iznenadujuće visokim intenzitetom emitirani iz rasada, mislili su da to ima neke veze s klorofilom. Zato su prešli na test sa krumpirom, čije su se sadnice uzgajale u mraku, pa zato nisu bile izložene fotosintezi. Ipak, postavivši ih u fotomultiplikator, ustanovili su prisutnost još većeg intenziteta svjetlosti. To je jasno govorilo da efekt nema veze s fotosintezom. Štoviše, iznenadujuća je bila velika koherentnost emitiranih fotona, što je na kvantnom nivou podrazumijevalo isprepletenost i komunikaciju subatomske val-čestice. Takva koherentnost je

karakteristična za superprovodnika u laboratorijskim i ekstremno hladnim uvjetima, a ne za topla i neuredjena, stohastička okruženja živih bića. Emitirani fotoni su bili povezani grupom zajedničkih elektromagnetskih polja. Kao što se valovi sinkroniziraju, tako su se i fotoni ponašali kao jedan veliki val i jedna velika subatomska čestica. Dakle, baš poput Boze-Einstein kondenzata. Bose-Ajnštanov kondenzat je fenomen otkriven 1920., od strane Bosea i Einsteina, zasnovan na Boseovom radu o statističkoj mehanici fotona, koji je potom bio formaliziran i generaliziran od strane Einsteina i predstavlja stanje materije u kojem promjena neke osobine unutar jednog od atoma odmah uvjetuje identičnu promjenu iste te karakteristike kod svih ostalih atoma čak i kada ti atomi međusobno ne interaguju, tj. ne djeluju nikakvim silama jedan na drugi!!! Do ove doista neobične, ali eksperimentalno potvrđene pojave, dolazi zbog važenja zakona kvantne mehanike. Ponašanje čestica u kvantnoj mehanici opisuje valne funkcije. U slučaju Boze-Einsteinovog kondenzata sve valne funkcije pojedinačnih atoma urušavaju se u jednu valnu funkciju zbog niske temperature i tlaka (tzv. Wave Function Overlap) i cijeli kondenzat se ponaša kao jedan jedinstveni "atom".

Koherentnost emitiranih bio-fotona u izvedenom Popovom eksperimentu je ličila na subatomsku telefonsku mrežu, gdje se utjecaj na jedan foton odražavao na cjelinu. Pop je uvidio da ove "biofotona emisije", kako ih je nazvao, osiguravaju savršen sustav komunikacije i prenose informacije na mnoge stanice kroz organizam. "Biofotonsko polje" smješta i pretražuje informacije koje se zatim koriste za upravljanje biološkim procesima. Međutim, pitanje je bilo gdje u tijelu smještaju fotoni primljeni putem hrane ili kože, i gdje je izvor "biofotona emisije".

Fotone primamo, npr kada jedemo biljnu hranu, u kojoj je prisutna svjetlost kao izvor energije u fotosintezi. Iz hrane se metaboliziraju supstance, ali elektromagnetski valovi svjetlosti moraju negdje da se sačuvaju. Ova energija fotona se u tijelu rasipa i distribuira preko čitavog spektra frekvencija, i postaje pokretačka snaga za sve molekule u tijelu. Na različitim frekvencijama, fotoni upravljaju različitim procesima harmonizujući ih u kolektivno dešavanje. Na različitim frekvencijama obavljaju različite funkcije. Međustanična komunikacija se odvijala tako što molekule u stanicama reagiraju na određene frekvencije tako da niz vibracija nekog fotona prouzrokuje različite frekvencije u drugim molekulama tijela. Svjetlosni valovi otkrivaju umijeće tijela upravljati kompliciranim procesima s različitim dijelovima tijela istodobno. Opet, međutim, pitanje je bilo odakle dolaze ovi svjetlosni valovi. Pop je bio prvi koji ga je uopće i postavio.

Da bi to odgonetnuo izveo je jedan zanimljiv eksperiment koji će ga odvesti ravno do odgovora. Primjenom kemikalije etidijum bromid na uzorke DNK, izaziva se odmotavanje dvostruke spirale baznih parova. Zajedno sa studentom koji mu je predložio eksperiment, Pop je pokušao izmjeriti svjetlost koja dolazi iz uzorka pri odmotavanju DNK lanca. Otkrili su da se povećavanjem koncentracije kemikalije DNK sve više odmotava i da pri tom sve više jača intenzitet svjetlosti. Smanjenjem koncentracije, emisija svjetlosti je bila niža. Važan uvid je bio to da je DNK u stanju da šalje veliki raspon frekvencija, i da su određene frekvencije bile povezane s određenim funkcijama. Jasno je bilo da je upravo DNA mjesto skladištenja svjetlosti kao i izvora emisije biofotona. Ona je koordinator (inter) molekularnih procesa u tijelu, tako što vibrirajući određenom frekvencijom izaziva da je drugi molekule prate. Popova biofotonska teorija objašnjava ova dešavanja. Skupljanjem i širenjem DNK se izaziva njena vibracija više milijardi puta u sekundi, i svaki put kada se skupi ona ispusti po jedan biofotona, svjetlosnu česticu. Taj foton sadrži sve informacije o DNK u tom trenutku, i može prenositi ove informacije

drugim fotonima koje sretne u biofotonskom polju izvan tijela, kao i onom koje okružuje tijelo.

Ovim se također utabao put razumijevanju načina na koji se jedna stanica razvija u formirano ljudsko biće. Fascinantno je otkriće načina na koji stanice točno znaju gdje da se postave u svakoj fazi rasta, tako da ruka postane ruka, a ne noga, kao i sam mehanizam koji postavlja ove stanice da se organiziraju, skupljajući ih u trodimenzionalni oblik.

Ovakva razmatranja su prevazilazila aktualnu DNK teoriju, koja je objašnjavala samo kemijske interakcije između molekula i DNK, namotanog dvostrukog heliksa genetskog koda koji čuva plan amino kiselina i proteina. Proteini su odgovorni za izgradnju tijela uključujući i isključujući sve kemijske procese, ali nije rečeno na koji način. U čemu je izvor ove inteligencije? Suvremeno znanstveno stajalište je da DNK "nekako" uspijeva izgraditi tijelo i predvodi njegove dinamične aktivnosti, ali ne i kako je DNK odgovorna za te složene, čak istovremene procese. Budući da svaka ćelija podliježe u prosjeku oko 100.000 kemijskih reakcija u sekundi, mora postojati nešto što omogućuje sinkronizaciju aktivnosti pojedinih gena i stanica da provode i dovode sustav u suglasnost. Mora postojati nešto što govori ćelijama kako se razvijaju, u ruku ili nogu, ili pak kada koji proces treba izvršiti. Milijarde kemijskih procesa u svakoj sekundi zasigurno nisu stvar proizvoljnosti. Koherentno ponašanje živih bića nam govori da ne može biti riječ o nasumičnim procesima, slučajnim sudarima milijuna molekula, već da zasigurno postoji stroga koordiniranost staničnih procesa, pod kontrolom vještog dirigenta zaslužnog za njihovu simfoniju. O njemu se biokemičari nisu pitali.

Komunikacija među stanicama je prisutna još u ranoj fazi razvoja embrija, i prisutna je cijelog našeg života. Oplođeno jajašce se umnožava i proizvodi kćeri stanice od kojih svaka počinje da usvaja strukturu i funkciju sukladno svojom predodređenom ulogom u tijelu. Iako svaka kćer stanica sadrži isti kromosom s istom genetskom informacijom, određene vrste stanica odmah "znaju" da koriste različite genetske informacije da se ponašaju drugačije od ostalih, i tako neki geni moraju "znaju" da je na njih red da se aktiviraju, a ne na ostale. Isto tako, ovi geni moraju znati kako da mnoge od svake vrste stanica budu proizvedene na pravom mjestu. A ćelije, opet, moraju znati o svojim susjednim stanicama kako bi se uklopile u složenu shemu, koja volšebno ima neki zadivljujuće harmoničan red. Nauka stoji zapanjena pred činjenicom na koji način je moguća ovakva zadivljujuća diferencijacija stanica, budući da ona ovisi od "znanja" ćelija kako se razlikuju još u ranoj fazi, da bi se onda sjećajući se ove razlike prenosile te vitalne informacije na buduće generacije stanica. Čuđenju pridonosi i, naravno, brzina obavljenih procesa. Da proteini obavljaju posao "na svoju ruku", krajnje je neprecizno, pa i nemoguće rješenje. Popovo objašnjenje djeluje znatno Plauzibilniji, budući da on pronalazi čemu pripada uloga dirigenta tjelesnog orkestra. Smatra da je to struktura DNK kao izvor biofotonske emisije.

Britanski biolog Rupert Šeldrejk, kasnije član Popovog tima, se također udaljio od službenog znanstvenog pristupa uviđanjem da genetska teorija ne objašnjava kako se razvijajući sustav može samostalno regulirati ili rasti normalno u pravcu razvoja ako se dio sustava dodaje ili ukloni. Nije jasno kako se organizam regenerira zamjenjujući nedostajuće ili oštećene strukture. On je postavio hipotezu formativne uzročnosti koja kaže da samoorganizujuća živa bića, od molekula i organizama, preko čovjeka i društava do galaksija, oblikuju morfička polja. Ova polja posjeduju morfička rezonancu, kumulativno sjećanje sličnih sustava kroz kulture i vrijeme, pa vrste biljaka i životinja "pamte" ne samo kako izgledaju već i kako se ponašati. Ova polja se po njegovom mišljenju razlikuju od elektromagnetskih polja, jer generacijama postoje sa svojim

"sjećanjem" na ispravne forme. Pored sve njezine razrađenosti, Šeldrejkova teorija, kako sam priznaje, ipak ne objašnjava kako ova polja mogu čuvati informacije. Svojom biofotona emisijom, Pop vjeruje da je odgovorio na pitanje morfogeneze te koordinacije i komunikacije među stanicama. Slabe emisije svjetlosti su nešto poput dirigenta ovih kvantnih dešavanja.

Ruski znanstvenik Aleksandar Gurvič (1874. -1954.), Je još prije Popa postulirao da je elektromagnetsko zračenje, tj. polje, prije nego same kemikalije, bilo odgovorno za strukturno formiranje staničnog tijela. Gurvičov teorijski rad su kasnije potvrdila istraživanja. Pokazalo se da se slabim zračenjem iz tkiva stimulira rast stanica u susjednim tkivima istog organizma. Kasnije, 1940-ih, neuroanatomista Harold S. Burr je studirao i mjerio električna polja otkrivena oko svih organizama. Ispitujući daždevnjake otkrio je da kod mladih postoji energetsko polje u obliku odraslog daždevnjaka, i da je ova slika postojala čak i u neoplođenom jajetu. Sa biljakama se pokazao isti učinak. Otkrio je oko biljnih sadnica električna polja koja podsjećaju na odrasle biljke. Podsjetit se Volkamerovih otkrića i sličnosti s navedenim.

Ideja da su zračenje i oscilacije valova odgovorni za sinkronizaciju stanične diobe i slanje kromosomskih uputa oko tijela, nije bila usamljena među biologima i fizičarima. Međutim, navedenim istraživanjima nije bila posvećena veća pažnja, budući da prije izuma stroja Popa nije bilo opreme dovoljno osjetljive da precizno mjeri sićušne čestice svjetlosti. Dominantna teorija sredinom 20og stoljeća je sve objašnjavala hormonima i biokemijskim reakcijama u šta se nije uklapala predstava o zračenju u staničnoj komunikaciji.

Pop je, nastavljajući sa svojim eksperimentima, sve više uviđao da sva živa bića, od običnih biljaka i životinja do ljudskih bića, emitiraju konstantnu struju fotona, čiji je broj bio razmjern evolucijskom stupnju koji je organizam zauzimao. Što je organizam složeniji, emitirao je manje fotona. Kada je svjetlost obasjavala žive stanice, one bi apsorbirale tu svjetlost i poslije određene zadržke, zasijale bi intenzivno, što se naziva proces "odgođene luminiscencije". Živi sustav je uvijek održavao "svjetlosnu ravnotežu". Ako bi bio bombardiran s previše svjetla, on bi odbacivao višak.

Pop je posjedovao laboratoriju u kojoj je mogao mjeriti svjetlost ljudi. To je bila tamna soba u kojoj se moglo izmjeriti emitiranje svjetlosti od samo nekoliko fotona u minuti. Ispitivao je emisiju biofotona nekih njegovih studenata. U jednoj od serija studija, eksperiment je izveden s jednom mladom 27-godišnjom zdravom ženom. Ona je sjedila u toj sobi svakog dana devet mjeseci, dok su praćena isčitavanja fotona sa malog dijela njene ruke i čela. Analizom podataka, Pop dolazi do zanimljivosti. Emitirana svjetlost je pratila određeni skup obrazaca - bioloških bioritmova na 7, 14, 32, 80 i 270 dana, kada su emisije bile identične čak i nakon godinu dana. Biofotonske emisije su također bile povezane za lijevu i desnu ruku. Ako bi se povećavao broj emitiranih fotona sa lijeve ruke, slično povećanje bi se dešavalo i sa desnom rukom. Na subatomskej razini, valovi svake ruke su bili u fazi. Po pitanju svjetlosti, lijeva ruka je znala što radi desna i obratno. Emisije svjetlosti su bile povezane sa tjelesnim satom i ritmičkim tokovima metabolizma tijekom dana. One su pratile prirodne biološke ritmove. Sličnosti su primjećivali danju ili noću, tjedno, po mjesecima, kao da je tijelo pratilo bioritmове svijeta kao i svoje vlastite. Otkriće je značajnije utoliko više, ukoliko imamo u vidu da se kamerama osjetljivim na ovu emitiranu svjetlost može predočiti zdravstveno stanje organizma. Biofotonsko polje, dakle, drži ključ za zdravlje.

Kod zdravih osoba svjetlost je pokazivala izuzetnu koherenciju na kvantnom nivou. Međutim, Pop je želio ispitati svjetlost kod osoba oboljelih od raka. Primjenjujući stroj na seriji oboljelih pacijenata, ustanovio je da su se kod njih izgubili upravo oni prirodni periodični ritmovi, kao i njihova koherentnost. Nije postojala unutarnja komunikacija među stanicama, a svjetlost je izlazila napolje. Isto tako, utvrđeni su negativni učinci stresa. U takvim stanjima, stopa biofotonske emisije je porasla, što je oslikavalo namjeru obrambenog sustava organizma da ga povрати u ravnotežu.

Kod multipla skleroze uočene su neobične pojave. Pokazalo se da je MS zapravo stanje prevelike uredjenosti. Kod takvih osoba, organizam je uzimao previše svjetlosti, što je inhibiralo ćelije da rade svoj posao. Odnosno, pokazalo se da nije poželjno ni previše kooperativnosti, jer to sprječava fleksibilnost i individualnost. Poput sinkronizacije previše vojnika koji marširaju u korak preko mosta, pri čemu izazivaju da se on sruši, tako i savršena sinkronizacija u organizmu zapravo odstupa od optimalnog i najpoželjnijeg stanja i uvodi ga u šturu preuređenost, neosjetljiv za životnu dinamiku. Ovi pacijenti su se "davili" u svjetlosti. Ovaj primjer nam približava važnost prihvaćanja savjeta mnogih drevnih mudraca koji kažu da je temelj zdravlja u balansu, ravnoteži i umjerenosti. Jasno je da se ta formula primjenjuje na sve vrste zdravlja, te ih uvjetuje. Nijedan ekstrem ne godi našem svjetlosnom biću, osjetljivom na sve oko sebe, uključujući i misli, kako vlastite tako i tuđe ...

Biofotonsku emisiju je Pop shvaćao kao neku vrstu korekcije živog sustava na Nultoju točki fluktuacije polja. Male fluktuacije energije stalno uznemiravaju sustav, pa se emitiranjem fotona pokušava zaustaviti ovo ometanje i uspostaviti neka vrsta energetske ravnoteže. Najzdravije tijelo će imati najslabiju svjetlost i biti najbliže ovom stanju nule. Popu je bilo jasno da je imao u rukama model koji je osiguravao mnogo bolje objašnjenje od službene neo-darvinističke teorije o razvitku bića na planeti. Nije bilo mjesta za nasumične procese. To što DNK koristi frekvencije svih različitih vrsta kao informacijski alat, to je sugeriralo sustav povratne komunikacije putem valova koji kodiraju i prenose informacije.

Također, mogao bi time izračunati kapacitet za regeneraciju organizma. U eksperimentima sa daždvenjaci se pokazalo, da organizam, prateći skriveni svjetlosni plan, može načiniti presliku istog i tako regenerirati amputirani ud. Fenomen fantomskih udova je objašnjiv ovim modelom. Fizički osjećaj prisutnosti amputiranog uda, doživljaj tjelesnosti, može se pripisati upravo slici tog ekstremiteta utisnute na Nultoju Točki svjetlosnog polja.

Biofotonska emisija je izvrsno poslužila za mjerenje kvalitete hrane. Najzdravija će biti ona hrana koja ima najslabiji i njakohrentniji intenzitet svjetlosti. Emisiju fotona generira uvijek neki poremećaj u sustavu. Zdravlje je stanje savršene komunikacije na subatomskej razini, a bolest stanje gdje je ta komunikacija prekinuta. Bolest nastupa kada naši valovi više nisu u sinkronizaciji.

Do 1980ih, Pop je objavio svoja brojna otkrića, ali i izazvao neprijateljstvo znanstvene zajednice. Njegov rad na Univerzitetu se okončao isticanjem njegovog docentskog ugovora. Studije biofotonske emisije su bile zabranjene i radoznalim studentima. Srećom, uspio je sačuvati svoj fotomultiplikator, koji još uvijek važi za jedan od najboljih aparata u toj oblasti. Trebalo je proći oko 25 godina, da bi se okupile pristalice njegova rada iz znanstvenih krugova. Polako se usvajala ideja da bi komunikacijski sustav tijela mogao biti mreža rezonancije i frekvencije. Na kraju će formirati Međunarodni institut za biofiziku, koji se sastoji od 15 grupa

znanstvenika iz centara diljem svijeta. Popova karijera je krenula opet uzlaznom putanjom. Renomirani sveučilišta diljem svijeta su počeli da mu nude ozbiljne ponude.

Bitnu razradu Popove ideje dobivaju uviđanjem da bifotonske emisije imaju cilj i izvan tijela. Val rezonancije nije bio korišten samo za komunikaciju unutar tijela, već i između živih bića. Najprije su na to ukazali eksperimenti izvedeni sa vodenim buhama. Pokazalo se da vodene buhe međusobno, jedna iz druge, apsorbiraju svjetlost koju emitiraju. Ista stvar se desila i sa malim ribama. Suncokret se pokazao kao biološki usisavač, kretao se u pravcu fotona kako bi ih upijao. I bakterije su gutale fotone iz medija u kojem su bile postavljene. Popu je otkrivena razmjena fotona između živih bića koju je uočio, bila putokaz za moguće rješenje misterije savršene koordinacije u životinjskom svijetu, naročito kod jata riba ili ptica. Izvor njihove usklađenosti može biti u razmjeni fotona među njima na kvantnom nivou. Slična je stvar sa ljudima, zaključio je Pop. Ako možemo primamo fotone drugih živih bića, to znači da ćemo tako moći te informacije iskoristiti da bismo vlastito svjetlo doveli u ravnotežu. Razmjena fotona na subatomskej razini može biti objašnjenje iscijeliteljskog liječenja, pa i brojnih fenomena neobjašnjivih nauci poput telepatija i vidovitost. Informacije koje fotoni nose, prenose se suptilnim putem, nevidljivom svjetlošću u korelaciji biofotonskih polja koja okružuju naša tijela, isto kao i unutar njega.

Pop je izvršio brojne pokuse kako bi provjerio da li se nekim supstancama može ponovno uvesti bolja komunikacija među stanicama, koja se kancerogenim tvarima sprječava. Pitao se da li neki ekstrakti biljaka mogu promijeniti biofotonsku emisiju stanica raka, tako da one ponovno uspostave komunikaciju sa ostatkom tijela. Ispitao je brojne netoksične tvari, iu svim slučajevima osim jednog, one su samo povećavale broj fotona u stanicama raka, i postajale još smrtonosnije. Jedini pozitivan učinak je primijećen kod biljke imele, koja je pomogla tijelu da "resocijalizuju" emisiju fotona iz stanica tumora i vrati je u normalu. Pokazalo se da biljka imela stvara koherentnost u tkivu. Tridesetogodišnja žena, s uznapredovalim stadijem raka je prihvatila da se odrekne svih tretmana osim ovog sa ekstraktom imele. Nakon godinu dana primjene, njezine analize su se vratile u normalu. Uzimanjem biljke joj je povraćena ravnoteža svjetlosnog bića, a time i zdravlje.

Biofotona teorijom, posebno apsorcijom fotona, Pop je objašnjavao homeopatiju kao i akupunkturu. Homeopatiju je razumio kao svojevrsna "upijanje rezonance". Ta metoda liječenja počiva na uvjerenju da se slično liječi sličnim. Prateći simptome koje proizvodi loša frekvencija, primijenit se razvodnjena supstanca koja proizvodi iste simptome i koja će nositi iste oscilacije. Homeopatsko rješenje se sastoji u tome da ono privuče i upije pogrešne oscilacije, omogućavajući tijelu da se vrati u normalu. Isto tako, elektromagnetskom molekularnoj signalizacijom se može objasniti i akupunktura, drevna kineska metoda liječenja koja podrazumijeva da se kroz ljudsko tijelo prostire sustav meridijana duboko u tijelu, kroz koje teče životna sila, energija Qi. Bolest se javlja kada je ova energija blokirana na nekom dijelu toka. Akupunktura tretira točke na nevidljivim meridijanima, kroz koje ulazi životna sila prenoseći energiju do dubljih struktura tkiva. Da su akupunkturne točke realne, pokazala su mnoga istraživanja. Na mnogim točkama je uvelike smanjen električni otpor u usporedbi s mjestima na okolnoj koži. Isto tako, njihovim tretiranjem na niskim frekvencijama se stimulira lučenje umirujućih endorfina i kortikosteroida, a na visokim frekvencijama važni neurotransmiteri, kao serotonin koji reguliraju raspoloženje. Ne dobiva se isti efekt kada se stimuliraju mjesta koja

okružuju ove točke. Mnoga druga istraživanja pokazala postojanje meridijana i učinkovitost akupunkture.

Popove znanstvene sugestije nas, dakle, vode korak bliže usvajanju ideje o tijelu kao energetskom sustavu, a ne kao zbroju tvari. Rad tijela vode skriveni kvantni procesi, a materija je tek njihov prekrivač, vidljivi glasnik nevidljivih zbivanja. Veliki doprinos brizi za zdravlje doprinosi uvid da ono počiva na energetskom stanju tijela koje uvjetuje i njegove fizičke manifestacije. Slobodni putevi životne energije, kako god je nazivali, preduvjet su slobodne i zdrave komunikacije među stanicama. Treba imati u vidu da je čovjek na raskrižju razmjene mnogih energija, u oko njega, da smo utopljeni u valove koji prenose razne informacije. Vibrirajući svemir je naša realnost. Za koje ćemo se vibracije "uhvatiti", na nama je da izaberemo. Misliva, emocijama, djelima, odašiljemo u eter vlastiti frekvencijski niz, valove određene energije. Ako znamo da u socijalnom okruženju izražena emocija na primjer, ili ideja, prouzrokuje određenu reakciju kod drugih, moramo biti svjesni tog procesa koji se svakako događa i na suptilnijem razini između samih ćelija. Naše vlastite misli, kao i emocije prenose određene frekvencije na koje mogu reagirati ne samo drugi, već i sve stanice u našem tijelu. Najprije mislima utječemo na vlastite energetske tokove. Svjetlost razumije jezik duha. To je važna pouka koju ne smijemo zanemariti.

Da li to znači da je Popova eksperimentalna biofizika, prateći tragove svjetlosti, na putu otkrivanja upravo onih dimenzija o kojima nam govore duhovni izvori već više tisuća godina? Možda svjetlost u nama na simboličan način oslikava našu duhovnost. Možda su valovi svjetlosti samo grubi nagovještaj još suptilnijih valnih struktura koje nazivamo duhovnim. Jesu li valovi svjetlosti u nama trag našeg duhovnog bića? Jedno je sigurno. I sama naša tjelesnost ne smije se uzimati za nedvosmisleno grubo materijalnu. Kvantna izučavanja su nas tome dovoljno približila. Međutim, viša inteligencija prisutna već u samoj ustrojenosti tjelesnog, mudrost naše prirode, svjedoči u prilog naše početne pretpostavke. Čini se da su empirijska zbivanja odraz njihovih suptilnih temelja, da je gruba tvar protkana valovima, pa tako i naša tjelesnost objedinjavajući za ove dimenzije. Možda baš tu leži dostojanstvo i uzvišenost ljudskog bića, što je ono mjesto na kojemu se u materiji ovaploćuje duh. Hod ka našoj unutrašnjosti otkriva imanentnost duha, profinjenih valno-čestičnih struktura. Holistička struktura Prirode ne poznaje granicu unutar dualnosti materije i duha - iako dualnost postoji, njezini polovi se beskrajno miješaju i prelamaju, za što je čovjek najočigledniji primjer. Kao bića svjetlosti, pozvani smo da je u metaforičnom smislu otkrijemo, da Dobro duha kroz tvar zasvijetli u svom punom sjaju. U kontekstu stremljenja ka zdravlju i sveopćem napretku, potrebno je usmjeriti se ka stjecanju prohodnosti i prijemčivosti za primanje ove životne energije utkane u sve što postoji, podesiti svoj duh da bismo, simbolično rečeno, čuli melodiju koja vibrira u svakom djeliću svemira. Isto tako, isijavajuće pozitivne vibracije, energiju Dobra, nema sumnje da ćemo doprinijeti da ovaj svijet bude ljepše i bolje mjesto za život svih bića u njemu. Na valovima Ljubavi i Dobra se harmonizira svjetlost u nama, radja se zdravlje svih razina. Ali, to nikada nije samo naša svjetlost, već svjetlost vascelog Univerzuma. Svi smo mi valovi u polju Jednog. Otuda je beskrajno važna svaka naša vibracija, bila ona djelo ili misao, a odgovornost koju imamo za iste sagediva tek u perspektivi povezanosti i Jednosti svega što jest.

U Beogradu, 29.12.2011.g.

Preneseno sa: <http://kpv.rs/?p=1605>

Ovdje može biti Vaša reklama